

5ο Μήνυμα

**Η Φυσική Ικανότητα ενάντια στην Αναστημένη Ικανότητα
της Ωριμότητας της Ζωής
για την Οικοδόμηση της Εκκλησίας,
του Οργανικού Σώματος του Χριστού**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Α΄ Βασ 3:1, 11:1-8, Ιησ 9:14,
Α΄ Κορ 1:24, 30, Ησ 45:15, 37:31, Μτ 6:6

- I. Ο Σολομώντας έγινε άνθρωπος σοφίας και άνθρωπος κατανόησης (Β΄ Χρ 1:10, βλ. Κολ 2:2β-3). Ωστόσο, επειδή πήρε πολλές παγανιστικές γυναίκες, λάτρευε τα είδωλά τους, και έκτισε μέρη για τον λαό να λατρεύει είδωλα, έχασε τη σοφία που του δόθηκε από τον Θεό και την κατανόηση που δόθηκε από τον Θεό. Έγινε πολύ ανόητος και έφερε ζημιά στο βασίλειό του (Α΄ Βασ 3:1, 11:1-8):**
- A. Ο πατέρας του Σολομώντα, ο Δαβίδ, ένας άνθρωπος σύμφωνος με την καρδιά του Θεού, απέτυχε σε αυτό το ίδιο κραυγαλέο και άσχημο αμάρτημα της υπόκρυψης στην λαγνεία του (Β΄ Σαμ 11). Η αποτυχία του Σολομώντα, αναφορικά με αυτόν τον σατανικό πειρασμό, ήταν πολύ μεγαλύτερη από εκείνη του πατέρα του. Έπεσε επειδή υπέκυψε στη λαγνεία του, αγατώντας πολλές ξένες γυναίκες (Α΄ Βασ 11:1-3), εγκατέλειψε τον Θεό, ο οποίος του εμφανίστηκε δύο φορές (Α΄ Βασ 11:9β), κι επειδή λάτρευε τα εθνικά είδωλα μέσω της αποπλάνησης των ξένων γυναικών, τις οποίες αγάπησε (Α΄ Βασ 11:4-8).
- B. Ο Σολομώντας είχε 700 γυναίκες και 300 παλλακίδες (Α΄ Βασ 11:3). Προκειμένου να ικανοποιήσει τον πόθο του, έκτισε ψηλούς τόπους. Οι γυναίκες τού «ξέκλιναν την καρδιά του πίσω από άλλους θεούς» (Α΄ Βασ 11:4). «Και ο Σολομώντας πορεύτηκε πίσω από την Αστάρτη, τη θεά των Σιδωνίων, και πίσω από τον Μελχώμ, το βδέλυγμα των Αμμωνιτών» (Α΄ Βασ 11:5).
- Γ. «Τότε, ο Σολομώντας έκτισε έναν ψηλό τόπο στον Χεμώς, το βδέλυγμα του Μωάβ, στο βουνό απέναντι από την Ιερουσαλήμ, και στον Μολόχ, το βδέλυγμα των γιων του Αμμών»—Α΄ Βασ 11:7:
1. Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Σολομώντα ο ναός χτίστηκε στην Ιερουσαλήμ, και η δόξα του Κυρίου γέμισε το ναό. Η εποχή της οικοδόμησης του ναού ήταν μια χρυσή εποχή στην ιστορία των παιδιών του Ισραήλ—Α΄ Βασ 8:10-11.
 2. Ο μοναδικός τόπος, η Ιερουσαλήμ, υποδηλώνει ενότητα, ενώ οι ψηλοί τόποι υποδηλώνουν διαίρεση. Ακριβώς όπως κάθε είδους πονηρά και αποτρόπαια πράγματα σχετιζόταν με το στήσιμο των ψηλών τόπων, έτσι στους όρους της Καινής Διαθήκης, κάθε είδους κακία σχετίζεται με διαίρεση—Α΄ Κορ 1:10.
 3. Είναι αξιοσημείωτο ότι ο Σολομώντας, αυτός που είχε χτίσει το ναό σύμφωνα με την επιθυμία του Θεού στη βάση της ενότητας του λαού του Θεού, κατείχε τα ηνία να οικοδομήσει τους ψηλούς τόπους άλλη μια φορά—Α΄ Βασ 11:6-8.
- Δ. Αυτό προκάλεσε τους απογόνους του να χάσουν περισσότερα από το 90 τοις εκατό του βασιλείου τους και προκάλεσε τον εκλεκτό λαό του Θεού να υποφέρει διαίρεση και σύγχυση μεταξύ τους για πολλές γενιές. Τελικά, έχασαν τη γη που δόθηκε από τον Θεό και έγινε αιχμάλωτοι σε ξένα εδάφη ειδωλολατρίας.
- Ε. Το έθνος του Ισραήλ ακόμα υποφέρει λόγω της αποτυχίας του Σολομώντα. Τι προειδοποίηση και συναγερμός πρέπει να είναι αυτό για μας! Πρέπει να προσέχουμε. Ακόμα και μια μικρή αποτυχία στην τέρψη κάποιου πόθου μπορεί να βλάψει την εκκλησιαστική ζωή και να σκοτώσει τις υπέροχες πτυχές της εκκλησιαστικής ζωής.
- ΣΤ. Επομένως, πρέπει να προσέχουμε, ακόμη και στο παραμικρό ζήτημα. Πρέπει να περπατάμε κατά το πνεύμα στα πάντα (Ρωμ 8:4, βλ. Ζαχ 4:8-10). Ο λαός του Θεού

5ο Μήνυμα (συνέχεια)

πρέπει να ζει μαζί με Αυτόν, καθώς εξαρτάται απ' Αυτόν και είναι ένα με Αυτόν (1ησ 9:14, Β' Κορ 6:1α, Α' Κορ 3:9 Μτ 1:23).

Z. Ο θάνατος του Σολομώντα ήταν μία ζοφερή απογοήτευση (Α' Βασ 11:40-43). Η δόξα του έπεσε σαν το άνθος αγρού (Μτ 6:29, Α' Πε 1:24), και η μεγαλοπρεπής καριέρα του έγινε «ματαιότητα ματαιοτήτων», όπως κήρυξε (Εκ 1:2).

II. Χρειάζεται να δούμε την αποτυχία του Σολομώντα κάτω από το φως της πνευματικής ζωής:

A. Ο Σολομώντας ήταν σοφός άνθρωπος, αλλά όχι πνευματικός άνθρωπος. Ήταν άνθρωπος των ικανοτήτων, όχι άνθρωπος της ζωής. Η απόλαυση της καλής γης που του δόθηκε από τον Θεό έφτασε στο ύψιστο επίπεδο μέσω του χαρίσματος που δόθηκε από τον Θεό. Ωστόσο, εξαιτίας του μικρού μέτρου του στην ωριμότητα της πνευματικής ζωής, αποκόπηκε από την απόλαυση της καλής γης στην οικονομία του Θεού εξαιτίας της αχαλίνωτης τέρψης του πόθου του—Α' Κορ 2:14-15, 3:1, 3.

B. Η σοφία του Σολομώντα που δόθηκε από τον Θεό, τον έκανε μεγάλο στον κόσμο, τις ημέρες του βασιλείου του. Ωστόσο, η σοφία του ήταν απόλυτη στο φυσικό βασίλειο, χωρίς κανένα πνευματικό στοιχείο. Η σοφία του ήταν μια σκιά της αληθινής σοφία που θα έρθει, εντελώς διαφορετική από τη σοφία του Παύλου—Α' Κορ 1:24, 30.

Γ. Η σοφία του Παύλου ήταν μια πνευματική σοφία σχετικά με την κατοίκηση του Χριστού στις καρδιές μας (Εφ 3:17) για να περπατάμε και να έχουμε την ύπαρξή μας σύμφωνη με το πνεύμα (Ρωμ 8:4), και με τα δύο πνεύματα—το θείο Πνεύμα και το ανθρώπινο πνεύμα—που αναμιγνύονται να γίνουν ένα πνεύμα (Ρωμ 8:16, Α' Κορ 6:17).

Δ. Τα μυστήρια της οικονομίας του Θεού αποκαλύφθηκαν κυρίως στον Παύλο (Κολ 2:2, Εφ 3:3-5, 9-10). Σήμερα, αν θέλουμε να γνωρίζουμε την ύψιστη σοφία στο σύμπαν, πρέπει να μπούμε στην αποκρυστάλλωση των αληθειών στις Επιστολές του Παύλου. Η αληθινή σοφία είναι ο Θεός, ο οποίος ενσωματώνεται εν Χριστώ, και έχει γίνει η σοφία μας για να είναι μέσα μας, κάνοντάς μας ένα με τον Θεό και κάνοντάς μας Θεό στη ζωή και τη φύση αλλά όχι στη Θεότητα. Έτσι, γινόμαστε το ποίημα του Τριαδικού Θεού, που εκθέτει την άπειρη σοφία Του και τη θεία σχεδίαση (Α' Κορ 1:24, 30, Εφ 2:10, 3:9-11).

III. Ο Σολομώντας ήταν άνθρωπος γεμάτος φυσική ικανότητα, όχι άνθρωπος της ζωής, η σοφία του οποίου ήταν ένα χάρισμα, όχι ένα μέτρο της ζωής. Τα επιτεύγματά του ήταν ένδειξη της ικανότητας του από το χάρισμα της σοφίας που του δόθηκε από τον Θεό, αλλά όχι φανέρωση της ικανότητας στην ωριμότητας της ζωής—Εβρ 6:1, Κολ 1:28-29, Φιλ 3:12-15:

A. Χρειάζεται να δούμε τη διαφορά ανάμεσα στη φυσική μας ικανότητα και στην ικανότητα που έχει περάσει μέσα από το θάνατο και την ανάσταση. Χρειάζεται να συνειδητοποιήσουμε την αδυναμία, την ανεπάρκεια της φυσικής μας ύπαρξης και της φυσικής μας ικανότητας στα πράγματα του Θεού—Πραξ 7:22, Εξ 3:2-3, 14-15, Α' Κορ 2:14, Φιλ 3:3-9, Β' Κορ 3:5-6.

B. Δεν πρέπει να έχουμε καμία εμπιστοσύνη στη φυσική μας ύπαρξη στα πράγματα του Θεού. Αντιθέτως, πρέπει να μάθουμε να απορρίπτουμε τη φυσική μας ύπαρξη και να εξασκούμε το πνεύμα μας σε όλα, για την οργανική οικοδόμηση του Σώματος του Χριστού—Φιλ 3:3, Ρωμ 8:4, Α' Τιμ 4:7.

Γ. Στην ανάκτηση του Κυρίου δεν υπάρχει κανένας χώρος για τη φυσική μας ύπαρξη. Οι εκκλησίες στην ανάκτηση του Κυρίου, που είναι μέρη του ζωντανού Σώματος του Χριστού, αυθόρμητα θα αρνηθούν οτιδήποτε είναι φυσικό—Α' Κορ 12:12-13.

5ο Μήνυμα (συνέχεια)

- Δ. Στην οικοδόμηση της εκκλησίας, καθετί φυσικό μέσα μας πρέπει να θρυμματιστεί πριν μπορέσουμε να ενωθούμε. Μπορούμε να οικοδομηθούμε μόνο αφού έχουμε θρυμματιστεί στη φυσική μας ύπαρξη.
- Ε. Η φυσική ικανότητα είναι εγωκεντρική και μας προκαλεί να γίνουμε υπερήφανοι, με αποτέλεσμα την καύχηση και τον αυτοδοξασμό. Η αναστημένη ικανότητα δεν είναι υπερήφανη και δεν καυχείται στον εαυτό της—βλ. Κολ 1:17β, 18β, Φιλ 3:3, Β΄ Κορ 12:9.
- ΣΤ. Η φυσική ικανότητα είναι ιδιοτελής, και όλες οι στρατηγικές και οι τακτικές της είναι για χάρη του εαυτού χωρίς καμία σκέψη για το θέλημα του Θεού. Η αναστημένη ικανότητα είναι για το θέλημα του Θεού, έχει θρυμματιστεί, δεν είναι για τον εαυτό, και δεν έχει κανένα στοιχείο του εαυτού—βλ. Μτ 16:24.
- Ζ. Η φυσική ικανότητα προκαλεί αυτάρκεια και αυτοπεποίθηση, ενεργεί μόνη της και μας κάνει να εξαρτιόμαστε από τον εαυτό μας και όχι από τον Θεό. Η αναστημένη ικανότητα εξαρτάται από τον Θεό και δεν τολμάει να ενεργεί σύμφωνα με τον εαυτό, παρόλο που είναι αληθινά ικανή. Η αναστημένη ικανότητα ελέγχεται από το Άγιο Πνεύμα και δεν τολμάει να ενεργεί σύμφωνα με τις επιθυμίες της—βλ. Β΄ Κορ 1:8-9, 4:6-7, 12:7-9.
- Η. Η φυσική ικανότητα δεν έχει κανένα θείο στοιχείο. Αναζητά τη δική της δόξα και ικανοποιεί τις δικές της επιθυμίες. Αναμιγνύεται με τα στοιχεία της σάρκας και του θυμού. Επομένως, όταν αποδοκιμάζεται, προκαλείται. Η αναστημένη ικανότητα στερείται τη σάρκα—βλ. Α΄ Θεσ 2:4.
- Θ. Η φυσική ικανότητα είναι προσωρινή και ανίκανη να αντισταθεί σε δοκιμασίες, εμπόδια, και αντιθέσεις. Η αναστημένη ικανότητα εξυψώνει τον Πατέρα, αναγνωρίζοντας το θέλημα του Πατέρα—Μτ 11:20-26, Ιω 2:19, Πραξ 2:24.
- Ι. Εκείνοι που υπηρετούν σύμφωνα με τη φυσική ικανότητα επιθυμούν ανταμοιβές ή εκτίμηση από τους άλλους. Εκείνοι που υπηρετούν σύμφωνα με την αναστημένη ικανότητα επιθυμούν να κερδίζουν τον Θεό και φιλοτιμούνται να είναι ευάρεστοι σ' Αυτόν—Φιλ 3:8, Γεν 15:1, Εβρ 11:5-6, Β΄ Κορ 5:9.
- ΙΑ. Η φυσική ικανότητα αρέσκειται να φανερώνεται, να γίνεται γνωστή από τον άνθρωπο, και να εκτελείται ενώπιον του ανθρώπου. Η αναστημένη ικανότητα αρέσκειται να πράττει στα κρυφά για να είναι ένα με τον Θεό που κρύβεται, «θα ριζώσει και πάλι από κάτω, και θα δώσει επάνω καρπούς»—Ησ 45:15, 37:31, Μτ 6:4, 6, 17-18.
- ΙΒ. Η φυσική δύναμη και ικανότητα ξεκομμένη από τη ζωή είναι σαν ένα φίδι που δηλητηριάζει το λαό του Θεού. Η ζωή είναι σαν ένα περιστέρι που προμηθεύει το λαό του Θεού και μας κάνει να γίνουμε αυτοί που εκφράζουν στην ανθρώπινη φύση τους, τον άφθονο Θεό με τις πλούσιες ιδιότητές Του μέσα από τις αρωματικές αρετές Του. Η ζωή μάς κάνει να γίνουμε σαν ένας κρίνος που μεγαλώνει από τις βατομουριές και σαν ένα φωτεινό αστέρι που λάμπει στη σκοτεινή νύχτα—βλ. Εξ 4:1-9, Μτ 3:16-17.
- ΙΓ. Όποτε οι άνθρωποι προσπαθούν να φέρουν τη φυσική τους ικανότητα μέσα στην εκκλησία, η πραγματικότητα της εκκλησίας χάνεται. Μόνο ότι έχει περάσει μέσα από το θάνατο και την ανάσταση μπορεί να φερθεί μέσα στην εκκλησία—Α΄ Κορ 3:16-17.
- IV. Οι 41 βασιλιάδες του Ισραήλ και της Ιουδαίας είχαν την ύψιστη θέση, αλλά δεν ήταν επιμελείς όσον αφορά την απόλαυση της καλής γης. Ούτε ο Δαβίδ απόλαυσε πλήρως την καλή γη. Πρέπει να εφαρμόζουμε το παράδειγμά τους στον εαυτό μας:**
- Α. Η ρίζα της κακίας των πονηρών βασιλιάδων, όπως η ρίζα της κακίας του λαού του Ισραήλ, ήταν η εγκατάλειψη του ίδιου του Θεού ως την πηγή των ζωντανών νερών, και η στρόφη τους στα παγανιστικά είδωλα, σαν λάκκους συντριμμένους που δεν

5ο Μήνυμα (συνέχεια)

- κρατούν κανένα νερό. Αυτά τα δύο κακά τους έπνιξαν στα θανατηφόρα νερά της ειδωλολατρίας και στην τέρψη των πόθων τους—Ιερ 2:13.
- Β. Σήμερα είμαστε βασιλιάδες που βασιλεύουν με τον Χριστό στη ζωή, λαμβάνοντας την αφθονία της χάρις και τη δωρεά της δικαιοσύνης (Ρωμ 5:10, 17). Πρέπει να πασχίζουμε να ακολουθούμε το πρότυπο του Παύλου, ο οποίος μπόρεσε να δηλώσει ότι είχε σταυρωθεί με τον Χριστό και ότι δεν ζούσε πια αυτός αλλά ο Χριστός ζούσε μέσα του (Γαλ 2:20). Είπε ότι ζούσε τον Χριστό για τη μεγέθυνσή Του, λαμβάνοντας την άφθονη χορήγηση του Πνεύματος του Ιησού Χριστού, την προμήθεια του Σώματος (Φιλ 1:19-21α).
- Γ. Στην ανάσταση ο Χριστός έγινε το ζωοποιό Πνεύμα, που είναι η ολοκλήρωση του Τριαδικού Θεού (Α΄ Κορ 15:45β). Αυτό το θείο Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα εισέρχεται στο πνεύμα μας και αναμιγνύεται με το αναγεννημένο πνεύμα μας, κάνοντας τον Θεό και τον άνθρωπο, τον άνθρωπο και τον Θεό, να γίνουν ένα στο αναμιγμένο πνεύμα. Τα δύο πνεύματα τώρα αναμιγνύονται για να είναι μια οντότητα (Α΄ Κορ 6:17, Ρωμ 8:16).
- Δ. Σήμερα ο Θεός ως το Πνεύμα, είναι το Πνεύμα που τα περιλαμβάνει όλα, το σύνθετο Πνεύμα, το επιχρισματικό Πνεύμα, το Πνεύμα που αποκαλύπτει, και το ολοκληρωμένο Πνεύμα, που είναι η ολοκλήρωση του επεξεργασμένου Τριαδικού Θεού—Φιλ 1:19, Εξ 30:22-25, Α΄ Ιω 2:27, Α΄ Κορ 2:10, Απ 22:17α.
- Ε. Στην ανάκτηση του Κυρίου σήμερα, πρέπει να δώσουμε την πλήρη προσοχή μας στο αναμιγμένο πνεύμα, το Πνεύμα που αναμιγνύεται με το πνεύμα μας, και πρέπει να ζούμε, να περπατάμε και να έχουμε την ύπαρξή μας μέσα σε αυτό το αναμιγμένο πνεύμα και σύμφωνα με αυτό ώστε να μπορούμε να βασιλεύουμε αληθινά στη ζωή (Ρωμ 8:4, 5:10, 17). Αυτό το αναμιγμένο πνεύμα είναι η αρχή του Σώματος του Χριστού και θα ολοκληρωθεί στη Νέα Ιερουσαλήμ (Εφ 1:17, 2:22, 3:5, 16, 4:23, 5:18, 6:18, Απ 21:10).